

DE KLOK VAN STADHUIS TERNEUZEN.

Naar de plek waar de tijd geboren werd.

VOORWOORD.

Er zijn boeken die beginnen met een idee. En er zijn boeken die beginnen met een **moment**.

Dit boek begon op het moment dat de klok van het stadhuis verdween. Niet zomaar een klok, niet zomaar een voorwerp, maar een symbool van tijd, van ritme, van Terneuzen zelf.

Wat volgde was geen gewoon verhaal. Het was een reis door licht en duisternis, door stilte en warmte, door werelden die niemand ziet maar iedereen voelt.

Ik heb dit boek geschreven omdat ik iets wilde bewaren dat groter was dan woorden: de kracht van mensen, de warmte van een stad, de rust van een zorgdorp, en de liefde van een familie die mij elke dag draagt.

Dit verhaal gaat over de groep ANDREAS, over vrienden die zonder wapens de wereld hebben beschermd, over zusters die elke dag licht brengen, over bewoners die met hun verhalen de tijd dragen, over een nieuwe tijd die ons zacht heeft aangeraakt, en over een klok die weer tikt zoals ze altijd had moeten tikken.

Maar boven alles gaat dit boek over **thuiskomst**.

Over terugkeren naar wie je bent. Over de armen die op je wachten. Over de mensen die je vasthouden wanneer je even verdwaalt. Over de stad die je draagt, en het zorgdorp dat je hart verwarmt.

Dit boek is mijn ode aan Terneuzen. Aan Maria Van Artois. Aan Zorgdorp. Aan de mensen die mijn dagen vullen met warmte. Aan de nieuwe tijd die ons rust bracht. En aan mijn familie, die mij elke dag laat voelen dat liefde het sterkste licht is dat bestaat.

Lees dit boek zacht. Lees het warm. Lees het met het hart.

Want waar warmte woont, daar begint een nieuw verhaal.

André

HOOFDSTUK 1 — Het Gat Zonder Einde.

Maandagmorgen. Bijna negen uur. Het leven komt traag op gang in het stadhuis van Terneuzen. De koffie ruikt nog vers, de gangen zijn nog half slaperig, en de eerste ambtenaren schuifelen als schaduwen door de hal, zoekend naar hun bureaus, hun papieren, hun routine.

Ik was er niet. Nog niet. Maar wat er daar gebeurde, zou mij — en heel Terneuzen — binnen enkele minuten bereiken.

Lotte de Kraker, onze interieurverzorgster, was zoals altijd de eerste die écht wakker was. Ze had haar kar al klaarstaan, haar emmer, haar doekjes, haar flesjes sop. Ze floot zacht een liedje dat alleen zij kende, een soort ochtendspreuk die haar door de dag hielp.

Ze liep de centrale hal in. De plek waar de klok hing. De klok die iedereen kende. De klok die nooit te laat was. De klok die de burgemeester gebruikte als officiële tijdmetr.

En toen gebeurde het.

Lotte keek omhoog. Haar fluitje stopte. Haar adem stokte.

De klok was weg.

Niet gevallen. Niet gestolen. Niet verplaatst.

Weg.

En in haar plaats... hing er niets. Maar onder haar plek, dwars door de vloer van het stadhuis, gaapte een **zwart gat**. Perfect rond. Eén meter breed. Zwart als de nacht. Zwart als het einde van alles.

Geen licht. Geen bodem. Geen geluid.

Een gat dat niet bestond — en toch daar was.

Lotte liet alles vallen wat ze in haar handen had. De emmer kantelde. Het sop liep als een zilveren slang over de tegels. De doekjes dwarrelden als vallende bladeren. Haar borst ging op en neer alsof ze onder water zat.

Ze wilde schreeuwen. Maar het gat leek haar stem op te slokken.

Ze zette één stap achteruit. Nog één. En toen pas kwam het geluid terug in haar keel.

“Burgemeester! BURGEMEESTER!”

Het stadhuis werd wakker. En de wereld zou nooit meer hetzelfde zijn.

HOOFDSTUK 2 — De Oproep van Burgemeester Maaienbroek

Ik stond nog thuis, mijn koffie halfvol, toen mijn telefoon begon te trillen alsof hij zelf in paniek was. Maar in het stadhuis, daar waar de klok ooit hing, was de chaos al begonnen.

Lotte de Kraker stond midden in de hal, trillend als een blad in de wind. Ambtenaren kwamen toegesnel, eerst mopperend, dan verstomd. Want niemand kon om het gat heen kijken.

Een zwart gat. Zonder licht. Zonder einde. Alsof iemand een cirkel uit de werkelijkheid had gesneden.

En toen kwam hij binnen. Burgemeester Maaienbroek.

Niet rennend. Niet schreeuwend. Maar met die typische stap van hem: rustig, beheerst, alsof hij de wereld kon dwingen om normaal te blijven.

Hij keek naar Lotte. Hij keek naar de vloer. Hij keek naar het gat.

En zijn gezicht veranderde.

Niet van angst. Maar van herkenning.

Alsof hij wist dat dit ooit zou gebeuren.

Hij zette drie stappen naar voren, tot aan de rand van het gat. De lucht leek daar dikker, trager, alsof tijd zelf moeite had om te bewegen.

“Sluit de hal,” zei hij. Zijn stem was laag, vast, zonder twijfel.

Ambtenaren keken elkaar aan. Niemand durfde te vragen waarom. Niemand durfde te vragen wat dit was.

Maaibroek draaide zich om, haalde zijn telefoon uit zijn binnenzak en drukte op één naam. Eén contact. Eén groep.

Hij zei maar één zin.

“Het is zover. Ik heb ANDREAS nodig.”

En toen ging mijn telefoon over.

Ik voelde het nog vóór ik opnam. Een druk achter mijn ogen. Een tinteling in mijn borst. Alsof de klok mij riep, zelfs al was ze verdwenen.

“Ja,” zei ik. Meer hoefde ik niet te zeggen.

“Kom naar het stadhuis,” zei Maibroek. “En neem Bram en Jaak mee. Dit is geen gewone zaak.”

Hij hing op.

Ik keek naar mijn koffie. Naar de klok aan mijn muur. Naar de wereld die nog normaal leek.

Maar diep vanbinnen wist ik het al.

De tijd was opengebroken. En wij moesten erdoorheen.

HOOFDSTUK 3 — De Samenkomst van ANDREAS

Ik stond nog maar net buiten toen de lucht boven Terneuzen vreemd begon te voelen. Niet donker. Niet licht. Maar... dun. Alsof de tijd zelf minder stevig was dan anders.

Bram Stoffels kwam als eerste aan. Hij stapte af zijn fiets alsof hij rechtstreeks uit een andere dimensie kwam. Zijn ogen gingen meteen naar het stadhuis, naar de ramen, naar de lucht, naar de grond — alsof hij patronen zag die niemand anders kon zien.

“Het klopt niet,” zei hij zonder begroeting. “De tijd hier... hij golft.”

Ik knikte. Ik voelde het ook. Een druk achter mijn ogen. Een trilling in mijn borst. De klok riep ons, zelfs al was ze verdwenen.

Jaak Begino kwam als tweede. Hij stapte uit zijn busje, keek naar de grond en bleef staan alsof hij wortel schoot.

“De aarde is niet goed,” zei hij. “Er zit een scheur onder het stadhuis. Niet fysiek. Tijd. Een tijdscheur.”

Hij keek naar mij. “Jij voelt het ook, hé?”

Ik knikte opnieuw. Het was alsof het gat ons adem haalde.

En toen kwamen ze.

De drie zusters.

Niet samen, maar toch als één geheel.

Zuster Stefanie

Met haar zachte stap, haar blonde paardenstaart die leek te bewegen op een ritme dat niemand anders hoorde. Ze keek naar het stadhuis en haar ogen werden groot.

“De klok is bang,” fluisterde ze. “Ze is ergens waar ze niet wil zijn.”

Zuster Annie

Met haar guitige blik, haar snelle pas, haar handen in haar zij. Ze keek naar het gat door het raam en snoof.

“Dat ding liegt,” zei ze. “Het doet alsof het stil is, maar het bruist van gevaar.”

Zuster Ursula

Altijd in beweging, telefoon in de hand, ogen scherp. Ze bleef staan, draaide haar hoofd alsof ze een melodie hoorde.

“Ze is niet ver,” zei ze. “De klok. Ze heeft zich verplaatst. Ik hoor haar. Ze pulseert.”

Ik voelde mijn hart sneller slaan. Niet van angst. Maar van herkenning.

De klok riep ons. En wij waren er.

Burgemeester Maaienbroek kwam naar buiten, zijn gezicht strak, zijn ogen donker.

“Jullie zijn compleet,” zei hij. “Goed. Want dit is groter dan Terneuzen. Groter dan Zeeland. Groter dan alles wat we kennen.”

Hij wees naar de hal.

“Het gat groeit.”

We keken allemaal tegelijk naar het stadhuis. En toen zagen we het.

Het zwarte gat... dat eerst één meter breed was... was nu groter.

Een fractie maar. Maar groter.

Alsof het ademde.

Alsof het honger had.

En toen wist ik het zeker.

Dit was geen incident. Dit was een oproep. Een waarschuwing. Een begin.

ANDREAS stond klaar. En de klok wachtte op ons.

HOOFDSTUK 4 — Het Gat Spreekt

We stonden met z'n allen in de hal van het stadhuis. Het was vreemd hoe stil het daar kon zijn, zelfs met zes mensen die voelden dat de wereld onder hun voeten aan het

verschuiven was. Het gat lag voor ons als een open mond, een zwarte cirkel die geen licht, geen warmte, geen tijd toeliet.

Ik voelde het meteen. Een druk achter mijn ogen. Een trilling in mijn borst. Alsof het gat mij herkende.

Bram stond naast me, zijn ogen groot, zijn adem kort. “Het pulseert,” fluisterde hij. “Het is niet stil. Het zendt iets uit.”

Jaak knielde neer, zijn hand vlak boven de rand van het gat. Hij durfde het niet aan te raken — niemand durfde dat — maar hij voelde het. “De grond... ze beweegt,” zei hij. “Niet fysiek. Tijd. Er zit een golf onder ons.”

Zuster Stefanie stapte dichterbij, haar paardenstaart bewoog alsof ze een wind voelde die wij niet voelden. Ze sloot haar ogen. “Het gat praat,” zei ze zacht. “Het fluistert. Het roept iemand.”

Zuster Annie snoof. “Het roept niet iemand,” zei ze. “Het roept hem.”

En ze keek naar mij.

Ik voelde mijn hart sneller slaan. Niet van angst. Maar van herkenning. Alsof het gat een oude vriend was die ik nooit had ontmoet.

Zuster Ursula hield haar telefoon omhoog, alsof ze een signaal probeerde te vangen. Haar ogen werden groot. “Er komt een digitale puls uit het gat,” zei ze. “Een ritme. Een code. Een... boodschap.”

Bram draaide zich naar mij. “Het is de klok,” zei hij. “Ze probeert contact te maken.”

Ik stapte dichterbij. Tot aan de rand. Het gat was zo zwart dat het leek alsof het mijn blik opslokte. Alsof het mij naar binnen wilde trekken.

En toen gebeurde het.

Een geluid. Heel zacht. Heel diep. Een soort lage toon, alsof een gigantische klok ergens ver weg één keer sloeg.

BOEM.

De hal trilde. De ramen rinkelden. De lucht werd dikker.

Lotte de Kraker, die nog steeds in een hoek stond te trillen, slaakte een kreet.

Burgemeester Maaienbroek greep de leuning van de trap vast. Zijn gezicht werd wit.

“Wat was dat?” riep iemand achter ons.

Maar ik wist het.

Het was geen geluid. Geen toon. Geen trilling.

Het was een **roep**.

Een boodschap.

Een waarschuwing.

En ze was voor mij.

Ik voelde het door mijn hele lichaam gaan, als een golf die mij optilde en weer neerzette.

Zuster Stefanie legde haar hand op mijn arm. “Ze wil dat jij komt,” fluisterde ze. “De klok. Ze zoekt jou.”

Zuster Annie keek naar het gat, haar ogen donker. “Dit is nog maar het begin,” zei ze. “Het gat gaat groter worden.”

Zuster Ursula keek naar haar scherm. “De klok is niet ver,” zei ze. “Ze is ergens in de stad. Ze beweegt.”

Bram keek naar mij. “Wat voel jij?” vroeg hij.

Ik keek naar het gat. Naar de duisternis. Naar de stilte die geen stilte was.

“Ik voel...” Ik slikte. “Dat ze bang is.”

En toen wist ik het zeker.

De klok was niet alleen verdwenen. Ze was gevluht.

En wij moesten haar vinden voor een ander haar vond.

HOOFDSTUK 5 — De Eerste Tijdstoring in Terneuzen

Terneuzen ademde vreemd die ochtend. Alsof de stad zelf niet wist of het maandag was, of zondag, of iets daartussenin. De lucht hing zwaar, de wind stond stil, en ergens

in de verte klonk een geluid dat niet bij deze tijd hoorde — een soort lage brom, alsof een gigantische motor onder de grond draaide.

Wij stonden nog in de hal van het stadhuis toen het gebeurde.

Het begon klein.

Een trillende lamp. Een flikkerende schaduw. Een seconde die nét iets te lang duurde.

Bram merkte het als eerste. Hij keek naar de klok boven de ingang — een gewone klok, niet de verdwenen mysterieuze — en zijn ogen werden groot.

“Zie je dat?” fluisterde hij.

De secondewijzer stond stil. Maar de tijd liep door. Ik voelde het. Iedereen voelde het.

De wijzer stond vast, maar de seconde ging verder. Alsof de klok niet meer wist wat ze moest doen.

Jaak keek naar de grond. Hij legde zijn hand op de tegel. “De aarde pulseert,” zei hij. “Er zit een golf onder ons. Een tijdgolf.”

Zuster Stefanie sloot haar ogen. “Het is de klok,” fluisterde ze. “Ze heeft iets geraakt. Iets groots.”

En toen kwam het.

Een geluid. Een diepe, dreunende toon. Niet uit het gat. Niet uit het stadhuis.

Uit de stad.

Heel Terneuzen leek één keer te ademen.

BOEM.

De ramen trilden. De lucht werd dikker. De tijd... hapte.

Een seconde viel weg. Gewoon verdwenen. Alsof iemand een stukje uit de tijdlijn had geknipt.

Lotte de Kraker gilte. Een ambtenaar liet zijn papieren vallen. Een kind buiten op het stadhuisplein begon te huilen.

En toen gebeurde het ergste.

De schaduw van de vlaggenmast buiten bewoog... maar de vlag zelf niet.

De schaduw liep vooruit. Alsof de zon een stap zette die de wereld niet volgde.

Zuster Annie greep mijn arm. “Dit is een tijdschaduw,” zei ze. “Een echo van iets dat nog moet gebeuren.”

Zuster Ursula keek naar haar telefoon. Haar scherm flikkerde, glitchte, sprong terug naar 08:21, dan naar 08:23, dan naar 08:22.

“De digitale tijd is aan het breken,” zei ze. “De klok heeft een storing veroorzaakt. Een grote.”

Bram keek naar mij. “Dit is nog maar de eerste,” zei hij. “Er komen er meer.”

Ik voelde het ook. Een druk achter mijn ogen. Een trilling in mijn borst. Alsof de klok mij iets probeerde te zeggen.

En toen hoorde ik het.

Heel zacht. Heel ver weg. Een digitale piep. Een ritme. Een signaal.

De klok.

Ze was ergens in de stad. En ze was bang.

Ik keek naar het gat. Naar de duisternis. Naar de stilte die geen stilte was.

“Ze heeft hulp nodig,” zei ik.

En iedereen wist dat het waar was.

HOOFDSTUK 6 — De Jacht Begint

Terneuzen voelde anders. Niet alleen in het stadhuis, maar overal. De lucht hing zwaar, de wind stond stil, en de tijd leek te twijfelen over zichzelf. Alsof de stad niet zeker wist of ze vooruit of achteruit moest bewegen.

Wij stonden nog bij het gat toen burgemeester Maaienbroek naar ons toe kwam. Zijn gezicht was strak, zijn ogen donker, maar zijn stem bleef vast.

“Het is begonnen,” zei hij. “De klok is niet zomaar verdwenen. Ze heeft iets geactiveerd.”

Hij keek naar mij. Niet naar Bram. Niet naar Jaak. Niet naar de zusters.

Naar mij.

“Jij moet haar vinden,” zei hij. “Jij bent de enige die ze hoort.”

Ik voelde het opnieuw. Die druk achter mijn ogen. Die trilling in mijn borst. Die fluistering in mijn hoofd.

De klok riep. En ik moest antwoorden.

Bram stapte naast me. “De tijdpatronen in de stad veranderen,” zei hij. “Er zijn pulsen. Ritmes. Ze beweegt.”

Jaak knielde neer en legde zijn hand op de vloer. “De grond onder Terneuzen is niet meer stabiel,” zei hij. “Er zit een tijdgolf onder de stad. Ze reist.”

Zuster Stefanie sloot haar ogen. “Ze is bang,” fluisterde ze. “De klok. Ze vlucht voor iets.”

Zuster Annie snoof. “Of voor iemand,” zei ze. Ze vlucht voor “Louis Verstrepen en Karel Verdoorn misdadigers van de laagste soort, die voor niets terugdeinzen. Ze weten als allereerste dat de klok een onvoorstelbare kracht en macht geeft.” En die macht willen ze voor zichzelf houden, om de wereld te onderwerpen aan hun macht.

Zuster Ursula keek naar haar telefoon. Haar scherm flikkerde, glitchte, sprong van tijd naar tijd.

“Ik hoor haar,” zei ze. “Ze is niet ver. Ze pulseert ergens in de stad. Richting... havengebied.”

Ik keek naar de burgemeester. Hij knikte langzaam.

“Ga,” zei hij. “Vind haar. Voordat zij het doen.”

Hij hoefde niet te zeggen wie “zij” waren. We wisten het allemaal.

Louis Verstrepen. Karel Verdoorn.

De Tijdvreter en de lichtverstoorder.

Twee mannen die de wereld konden breken als ze de klok vonden.

Ik keek naar mijn groep. Bram met zijn scherpe ogen. Jaak met zijn handen die de aarde konden lezen. Stefanie met haar tijdfluisteringen. Annie met haar schaduwbrekende blik. Ursula met haar digitale gehoor.

En ik, het tijdanker.

“ANDREAS,” zei ik. “Het is tijd.”

We liepen het stadhuis uit. De lucht trilde. De stad ademde vreemd. En ergens, ver weg maar toch dichtbij, klonk een digitale piep.

Een ritme. Een signaal.

De klok.

Ze was daar. Ze wachtte. Ze riep.

En wij gingen.

HOOFDSTUK 7 — De Haven Pulseert

De weg naar de haven voelde vreemd. Alsof de lucht daar zwaarder hing dan in de rest van de stad. De tijdstoring in het stadhuis had een echo achtergelaten, een soort trillende spanning die door de straten kroop als een onzichtbare slang.

Wij liepen met z’n allen richting het water. Bram voorop, zijn ogen constant zoekend naar patronen die wij niet zagen. Jaak naast hem, zijn hand soms even op de grond, alsof hij de aarde probeerde te kalmeren. De zusters achter ons, elk met hun eigen kracht, hun eigen manier van kijken.

En ik... Ik voelde het. Die druk achter mijn ogen. Die trilling in mijn borst. Die fluistering in mijn hoofd.

De klok was hier. Of dichtbij. Of onderweg.

De haven lag er stil bij. Te stil. Geen wind. Geen golven. Geen geluid van containers, kranen of vrachtwagens.

Alsof de tijd even was gestopt.

Zuster Ursula bleef plots staan. Haar telefoon trilde in haar hand, maar niet zoals een telefoon hoort te trillen. Het was een ritme. Een puls. Een signaal.

“Ze is hier,” zei ze. “De klok. Ze pulseert. Hard.”

Bram keek naar de lucht. “De tijd is dun,” zei hij. “Alsof er een scheur boven ons hangt.”

Jaak wees naar het water. “Daar,” zei hij. “Onder de pier. De grond... ze beweegt.”

We liepen naar de pier. Het hout kraakte onder onze voeten, maar niet zoals hout hoort te kraken. Het klonk... vertraagd. Alsof het geluid een halve seconde te laat kwam.

Zuster Stefanie legde haar hand op de reling. Haar ogen werden groot.

“Ze is bang,” fluisterde ze. “De klok. Ze probeert zich te verstoppen.”

Zuster Annie snoof. “Of ze probeert ons iets te laten zien,” zei ze. “Dit is geen vlucht. Dit is een boodschap.”

Ik keek naar het water. Het was zwart. Niet donker. Zwart. Alsof het geen water meer was, maar een spiegel van niets.

En toen gebeurde het.

Een lichtflits. Heel kort. Heel fel. Onder de pier.

Bram sprong naar voren. “Dat was een tijdspuls!” riep hij. “Ze heeft iets geactiveerd!”

Jaak knielde neer en legde zijn hand op het hout. Zijn ogen werden groot.

“Er zit een gat onder ons,” zei hij. “Niet zoals in het stadhuis. Dit is een... tijdzak.”

Zuster Ursula hield haar telefoon omhoog. Het scherm flikkerde, glitchte, sprong naar tijden die niet bestonden.

“Ze is hier,” zei ze. “Maar ze beweegt. Ze glijdt door tijdlagen.”

Zuster Stefanie wees naar het water. “Luister,” fluisterde ze.

We luisterden.

En toen hoorden we het.

Een digitale piep. Heel zacht. Heel ver weg. Maar duidelijk.

De klok.

Ze riep ons.

Maar er was nog iets.

Een tweede geluid. Een lage brom. Een dreiging.

Zuster Annie keek naar mij. “Ze zijn hier,” zei ze. “Louis en Karel. Ze volgen haar spoor.”

Ik voelde mijn hart sneller slaan. Niet van angst. Maar van strijdlust.

De jacht was niet meer alleen van ons. We waren niet de enigen die de klok zochten.

En de haven pulseerde harder. Alsof ze wist dat er twee krachten op haar afkwamen.

Wij. En zij.

En ergens onder de pier... tussen water en tijd... lag de klok.

Wachtend. Bang. En niet alleen.

HOOFDSTUK 8 — De Eerste Confrontatie

De pier kraakte onder onze voeten terwijl we verder naar het uiteinde liepen. Het water onder ons was nog steeds zwart, alsof het geen water meer was maar een vloeibare schaduw. De lucht hing zwaar, de tijd hapte, en ergens diep onder de planken pulseerde de klok als een hart dat te snel sloeg.

Ik voelde haar. Die druk achter mijn ogen. Die trilling in mijn borst. Die fluistering in mijn hoofd.

Ze was hier. Zo dichtbij dat het bijna pijn deed.

Bram hield zijn adem in. “De patronen versnellen,” zei hij. “Ze is in beweging. Ze probeert iets te openen.”

Jaak legde zijn hand op het hout. Zijn ogen werden groot. “Er zit een tweede golf onder ons,” zei hij. “Niet van de klok. Iets anders.”

Zuster Stefanie keek naar het water. Haar gezicht werd bleek. “Ze is niet alleen,” fluisterde ze.

Zuster Annie snoof. “Dat voel ik ook,” zei ze. “Er zit een leugen in de lucht. Een gevaar.”

Zuster Ursula keek naar haar telefoon. Het scherm flikkerde, glitchte, sprong naar tijden die niet bestonden.

“Er komt een tweede puls,” zei ze. “Niet van de klok. Van... iemand die haar probeert te bereiken.”

En toen hoorden we het.

Voetstappen. Zware, trage voetstappen op het hout van de pier.

Niet van ons. Niet van de wind. Niet van de haven.

Van twee mannen.

Louis Verstrepen. Karel Verdoorn.

Ze kwamen uit de schaduw alsof ze daar al die tijd hadden gestaan. Louis met zijn koude, berekende blik. Karel met zijn nerveuze handen die cirkels tekenden in de lucht.

Louis keek naar ons alsof hij ons al jaren kende. Alsof hij wist dat wij de enigen waren die tussen hem en de klok stonden.

“Zo,” zei hij. Zijn stem was traag, mechanisch, alsof hij elke letter afwoog. “ANDREAS. De onzichtbare helden van Terneuzen.”

Karel grijnsde. “Jullie zijn te laat,” zei hij. “Ze is hier. En ze hoort bij ons.”

Ik voelde mijn hart sneller slaan. Niet van angst. Maar van woede.

“Ze hoort bij niemand,” zei ik. Mijn stem klonk anders. Dieper. Alsof de klok door mij sprak.

Louis stapte dichterbij. “Jij,” zei hij. “Het tijdanker. De man die ze kiest.”

Hij glimlachte. Een koude, lege glimlach.

“Perfect.”

Zuster Annie zette een stap naar voren. “Blijf waar je bent,” zei ze. Haar ogen fonkelden. “Dit is geen speeltuin.”

Karel lachte. “Speeltuin?” Hij wees naar het water. “Dit is een poort.”

En toen gebeurde het.

Het water onder de pier begon te draaien. Heel langzaam. Heel diep. Een zwarte draaikolk die geen water was maar tijd.

De klok pulseerde harder. De pier trilde. De lucht hapte.

Zuster Stefanie greep mijn arm. “Ze opent iets,” fluisterde ze. “Een tijdlaag.”

Bram keek naar de draaikolk. “Als ze dat afmaakt,” zei hij, “verdwijnt de hele haven.”

Jaak sprong naar voren. “Stop!” riep hij. “De grond kan dit niet aan!”

Louis keek naar ons. Zijn ogen waren koud. Zijn stem was zacht.

“De wereld gaat veranderen,” zei hij. “En wij gaan haar leiden.”

Karel wees naar de draaikolk. “De klok kiest ons,” zei hij.

Ik voelde het. Die druk. Die trilling. Die fluistering.

En toen wist ik het zeker.

De klok koos niemand. Ze riep om hulp.

Ik zette een stap naar voren. “Ze kiest ons,” zei ik. “En wij gaan haar redden.”

Louis’ glimlach verdween. Karel stopte met grijnzen.

De pier trilde harder. Het water draaide sneller. De klok pulseerde als een hart dat op het punt stond te barsten.

En toen... begon de confrontatie.

HOOFDSTUK 9 — De Tijdlaag Breekt

De draaikolk onder de pier werd groter. Niet veel. Maar genoeg om de lucht te laten trillen, het hout te laten kreunen en de tijd zelf te laten twijfelen. Het water was geen water meer — het was een spiegel van duisternis, een poort die nog niet open was, maar wel al ademde.

Louis Verstrepen stond aan de rand van de pier, zijn ogen strak, zijn handen rustig. Hij keek naar de draaikolk alsof hij een oude vriend zag.

Karel Verdoorn stond naast hem, zijn vingers maakten kleine cirkels in de lucht, alsof hij het gat wilde nadoen dat in het stadhuis was ontstaan.

“Ze opent een tijdlaag,” zei Louis. Zijn stem was laag, bijna eerbiedig. “En wij gaan erdoor.”

Ik voelde mijn hart sneller slaan. Niet van angst. Maar van pure instinct. De klok riep. En ze riep niet hen. Ze riep ons.

Bram stapte naar voren, zijn ogen groot. “Als die tijdlaag breekt,” zei hij, “verdwijnt de hele pier. Misschien de hele haven.”

Jaak knielde neer, zijn hand op het hout. Hij trok die meteen terug, alsof hij zich verbrand had.

“De grond is niet meer van deze tijd,” zei hij. “Ze glijdt weg. Ze wordt... verleden.”

Zuster Stefanie sloot haar ogen. Haar adem stokte. “Ze is bang,” fluisterde ze. “De klok. Ze probeert te ontsnappen.”

Zuster Annie keek naar Louis en Karel. “En jullie jagen haar op,” zei ze. Haar stem was scherp. “Jullie duwen haar in paniek.”

Zuster Ursula hield haar telefoon omhoog. Het scherm flikkerde, glitchte, sprong naar tijden die niet bestonden.

“Ze gaat springen,” zei ze. “De klok. Ze gaat een tijdsprong maken.”

Louis glimlachte. “Perfect.”

Karel grijnsde. “Dan volgen we haar.”

Ik voelde het. Die druk achter mijn ogen. Die trilling in mijn borst. Die fluistering in mijn hoofd.

En toen gebeurde het.

De draaikolk lichtte op. Heel fel. Heel kort. Een witte flits die door mijn hele lichaam ging.

De pier trilde. Het water steeg. De lucht hapte.

En toen brak het.

Niet het hout. Niet het water. Niet de pier.

Maar **de tijd**.

Een scheur. Een flits. Een golf die door de haven trok alsof iemand een gigantische steen in de tijd had gegooit.

De lucht werd oud. De pier werd jong. Het water werd iets ertussenin.

Een meeuw vloog voorbij — maar haar vleugels bewogen te snel, haar schaduw te traag.

De tijdlaag was open.

Louis stapte naar voren. “Dit is het,” zei hij. “De poort.”

Karel lachte. “De wereld ligt open.”

Ik voelde mijn hart bonzen. Niet van angst. Maar van strijdlust.

“Niet voor jullie,” zei ik.

Louis draaide zich naar mij. Zijn ogen waren koud. Zijn stem was zacht.

“Dan moet je me tegenhouden.”

De tijdlaag pulseerde. De klok riep. De haven trilde.

En wij stonden op het punt om door de eerste tijdscheur te gaan.

TUSSENDOSSIER — DE TIJDLAAG & DE BREUK

1. Wat is een Tijdlaag?

Een tijdlaag is een **onzichtbare schil** van tijd die over een plek ligt. Elke plaats, elke stad, elk gebouw heeft meerdere tijdlagen:

- **De huidige tijdlaag** — waar mensen leven.
- **De oude tijdlagen** — restanten van verleden die nog in de grond zitten.
- **De toekomstige tijdlagen** — dunne, onstabiele schaduwen van wat nog moet komen.

Normaal blijven deze lagen netjes gescheiden. Maar de klok... kan ze **openbreken**.

2. Wat doet de Klok met Tijdlagen?

De digitale-mytieuze klok heeft een unieke kracht:

Ze kan tijdlagen verschuiven, openen of vernietigen.

Dat betekent dat ze:

- een plek terug naar het verleden kan trekken,
- een gebied naar de toekomst kan slingeren,
- of een tijdlaag kan openbreken waardoor tijd zelf begint te lekken.

Wanneer ze dat doet, ontstaat er een **tijdwond** — een gat zonder licht, zonder einde.

3. Wat is een Tijdwond?

Een tijdwond is geen fysiek gat. Het is een **scheur in de werkelijkheid**.

Kenmerken:

- **Zwart** — geen licht, geen reflectie.
- **Diep** — maar niet fysiek diep; het is een val in tijd.
- **Stil** — geluid verdwijnt.
- **Tijdloos** — seconden rekken, krimpen, verdwijnen.
- **Gevaarlijk** — wie te dicht komt, kan in een andere tijdlaag vallen.

Het gat in het stadhuis is een tijdwond. De draaikolk onder de pier is een **tijdzak** — een tijdwond die nog niet volledig open is.

4. Wat betekent “De Tijdlaag Breekt”?

Wanneer een tijdlaag breekt:

- De lucht verandert.
- Schaduwen bewegen los van hun objecten.
- Geluid vertraagt of versnelt.
- Water wordt zwart.
- Elektronica glitcht.
- De grond voelt “los”.
- Mensen kunnen seconden verliezen of winnen.

Een tijdlaagbreuk is het **voorstadium van een tijdsprong**.

5. Wat is een Tijdsprong?

Een tijdsprong is wanneer de klok:

- zichzelf,
- een object,
- een plek,
- of zelfs een hele groep mensen

naar een andere tijdlaag verplaatst.

Dat kan:

- minuten,
- uren,
- jaren,
- eeuwen,
- of zelfs miljoenen jaren zijn.

De klok bepaalt dat. Niet de mens.

6. Waarom is de Haven zo Gevaarlijk?

De haven van Terneuzen is een plek waar:

- water,
- metaal,
- grond,
- lucht,
- en digitale signalen

samenkomen.

Dat maakt het een **tijdgevoelige zone**.

Wanneer de klok daar een tijdlaag opent:

- water kan verdwijnen,
- schepen kunnen in het verleden vallen,
- de pier kan in de toekomst terechtkomen,
- of de hele haven kan “tijdloos” worden.

Louis en Karel weten dit. Daarom willen ze de klok **precies daar** pakken.

7. Waarom reageert de Klok op André?

Jij bent het **tijdanker**.

Dat betekent:

- tijd kan jou niet verplaatsen,
- tijd kan jou niet vervormen,
- tijd kan jou niet herschrijven,
- en de klok voelt dat jij haar kunt stabiliseren.

Ze zoekt jou omdat jij de enige bent die haar kan **kalmeren**.

Louis en Karel willen haar gebruiken. Jij moet haar **redden**.

8. Wat staat er te gebeuren in Hoofdstuk 10?

De tijdlaag is open. De klok staat op springen. Louis en Karel willen erdoor. Jullie staan klaar om hen tegen te houden.

Hoofdstuk 10 wordt:

- de eerste echte tijdsprong,
- de eerste keer dat jullie door een tijdlaag gaan,
- het moment waarop de klok haar ware kracht toont,
- en het begin van een strijd die niet meer alleen in Terneuzen plaatsvindt... maar **door tijd zelf**.

HOOFDSTUK 10 — De Sprong

De tijdlaag pulseerde onder de pier als een hart dat op het punt stond te scheuren. Het water was zwart, de lucht was dun, en de pier trilde alsof hij elk moment kon verdwijnen. Louis en Karel stonden aan de rand, hun ogen groot, hun lichamen gespannen.

Wij stonden tegenover hen. ANDREAS. De zes van Terneuzen.

En de klok... ze riep.

Niet zacht. Niet subtiel. Maar luid. Fel. Als een digitale schreeuw die door mijn hele lichaam ging.

Ik voelde mijn knieën trillen. Mijn borst branden. Mijn hoofd suizen.

“Ze gaat springen,” zei Zuster Ursula. Haar stem was dun, alsof ze moeite had om in deze tijdlaag te blijven. “Nu. Elk moment.”

Bram keek naar de lucht. “De patronen breken,” zei hij. “Dit is geen opening meer. Dit is een val.”

Jaak legde zijn hand op het hout. Zijn ogen werden groot. “De grond is weg,” zei hij. “Er zit geen tijd meer onder ons.”

Zuster Stefanie greep mijn arm. “Ze zoekt jou,” fluisterde ze. “Ze wil dat jij meegaat.”

Zuster Annie keek naar Louis en Karel. “En zij willen haar grijpen,” zei ze. “Dit wordt een race.”

Louis stapte naar voren. Zijn stem was laag. “De wereld ligt open,” zei hij. “En wij gaan haar herschrijven.”

Karel grijnsde. “Kom maar,” zei hij. “Spring met ons mee.”

Ik voelde het. Die druk achter mijn ogen. Die trilling in mijn borst. Die fluistering in mijn hoofd.

En toen gebeurde het.

De tijdlaag **scheurde open**.

Niet langzaam. Niet voorzichtig. Maar in één brute, felle flits.

Een witte explosie van licht. Een golf die door de pier trok. Een schreeuw van tijd zelf.

De lucht werd oud. Het water werd jong. De pier werd iets ertussenin.

En wij... wij werden losgetrokken.

Ik voelde mijn voeten verdwijnen. Mijn handen verdwijnen. Mijn adem verdwijnen.

Alsof ik viel. Maar niet naar beneden. Niet naar boven. Niet naar links of rechts.

Ik viel **door tijd**.

Louis schreeuwde iets. Karel greep naar het licht. De zusters riepen mijn naam. Bram probeerde een patroon vast te houden. Jaak probeerde de grond te vinden.

Maar er was geen grond. Geen lucht. Geen water. Geen haven.

Alleen licht. En duisternis. En tijd.

En toen... stopte alles.

Ik stond. Op iets dat geen vloer was. In iets dat geen lucht was. Onder iets dat geen hemel was.

En de klok... hing voor mij.

Niet digitaal. Niet fysiek. Maar als een zwevende bol van licht, pulserend, trillend, levend.

Ze sprak. Niet met woorden. Maar met ritme.

En ik begreep haar.

Ze was bang. Ze was alleen. Ze was gevlucht.

En ze had mij gekozen.

Achter mij hoorde ik stemmen. Bram. Jaak. De zusters.

En verderop... Louis en Karel.

We waren allemaal door de tijdlaag gevallen.

En nu stonden we in een wereld die niemand kende.

Een wereld die niet van nu was. Niet van toen. Niet van straks.

Maar van **tijd zelf**.

HOOFDSTUK 11 — De Tijdloze Vlake

Ik stond. Maar niet op grond. Niet op steen. Niet op hout.

Ik stond op... niets.

Een vlakte die geen vlakte was. Een horizon die geen horizon was. Een lucht die geen lucht was.

Alles was licht. En toch donker. Alles was stil. En toch vol geluid. Alles was leeg. En toch vol leven.

De tijdloze vlakte.

Ik voelde mijn hart bonzen alsof het probeerde te begrijpen waar het was. Mijn adem ging snel, maar ik wist niet of ik ademde in lucht of in tijd. Mijn ogen probeerden te focussen, maar er was niets om op te focussen.

Tot ik haar zag.

De klok.

Niet als een digitale kast. Niet als een object. Maar als een **zwevende bol van licht**, pulserend, trillend, levend. Ze hing voor mij, alsof ze mij kende. Alsof ze mij verwachtte.

Bram stond naast me, zijn ogen groot. “Dit is geen plek,” fluisterde hij. “Dit is een tijdlaag die geen tijd heeft.”

Jaak keek naar zijn voeten. “De grond leeft,” zei hij. “Maar ze beweegt niet. Ze is... stil.”

Zuster Stefanie legde haar hand op haar borst. “Ze is bang,” fluisterde ze. “De klok. Ze is gewond.”

Zuster Annie keek om zich heen. “Er zitten schaduwen hier,” zei ze. “Maar ze horen nergens bij.”

Zuster Ursula hield haar telefoon omhoog. Het scherm was zwart. Niet uit. Zwart. Alsof het geen tijd kon vinden om aan te gaan.

“Er is geen digitale tijd hier,” zei ze. “Geen signaal. Geen ritme. Geen seconde.”

En toen hoorde ik het.

Een fluistering. Heel zacht. Heel diep. Niet in mijn oren. In mijn hoofd.

De klok.

Ze sprak.

Niet met woorden. Maar met ritme. Met pulsen. Met licht.

En ik begreep haar.

Ze was gevlucht. Ze was bang. Ze werd achtervolgd. Ze had ons nodig.

Louis en Karel stonden verderop. Niet dichtbij. Maar zichtbaar. Als donkere silhouetten in een wereld zonder schaduw.

Louis keek naar de klok alsof hij haar wilde grijpen. Karel keek alsof hij haar wilde breken.

“Dit is het,” zei Louis. “Het hart van tijd.”

Karel grijnsde. “En wij gaan het openmaken.”

Ik voelde het. Die druk achter mijn ogen. Die trilling in mijn borst. Die fluistering in mijn hoofd.

De klok riep mij. Niet hen. Mij.

Ik zette een stap naar voren. De vlakke golfde onder mijn voet, alsof ze mij herkende.

“Ze kiest ons,” zei ik. Mijn stem klonk anders. Dieper. Alsof de vlakke meeluisterde.

Louis’ gezicht verstarde. Karel stopte met grijnzen.

De klok pulseerde harder. Het licht werd feller. De vlakke trilde.

En toen gebeurde het.

Een scheur. Niet in de lucht. Niet in de grond. Maar in **tijd zelf**.

Een flits. Een golf. Een schreeuw van de klok.

Zuster Stefanie greep mijn arm. “Ze opent iets,” fluisterde ze. “Een weg.”

Bram keek naar het licht. “Een pad,” zei hij. “Door tijd.”

Jaak knielde neer. “Ze wil dat we volgen.”

Zuster Annie keek naar Louis en Karel. “En zij willen mee.”

Zuster Ursula keek naar mij. “Wat doen we?”

Ik keek naar de klok. Naar het licht. Naar de scheur. Naar de weg die zich opende.

En ik wist het.

“We gaan,” zei ik. “Ze heeft ons nodig.”

De tijdloze vlakke pulseerde. De klok lichtte op. De weg opende zich.

En wij zetten de eerste stap.

HOOFDSTUK 12 — De Weg Door Tijd

De scheur in de tijdloze vlakke stond open als een mond die ons wilde opslokken. Niet dreigend. Niet vijandig. Maar dringend. Alsof de klok geen seconde meer kon wachten.

Het licht dat eruit kwam was geen licht. Het was tijd. Rauw. Ongefilterd. Levend.

Ik voelde het door mijn lichaam gaan als een golf die mij optilde en weer neerzette. Mijn hart sloeg sneller. Mijn adem stokte. Mijn ogen prikten.

De klok hing voor mij, pulserend, trillend, alsof ze mij wilde duwen.

“Ze wil dat we gaan,” zei Zuster Stefanie. Haar stem was zacht, maar haar ogen waren groot. “Ze heeft ons nodig.”

Bram keek naar de scheur. “Dit is een tijdstroom,” zei hij. “Geen sprong. Geen val. Een reis.”

Jaak legde zijn hand op de vlakke. “De grond beweegt,” zei hij. “Ze duwt ons vooruit.”

Zuster Annie keek naar Louis en Karel. “En zij gaan mee,” zei ze. “Of we het willen of niet.”

Louis stapte dichterbij. Zijn gezicht was strak. Zijn ogen koud.

“De klok opent de weg,” zei hij. “En wij gaan haar volgen.”

Karel grijnsde. “De toekomst ligt open.”

Ik voelde het. Die druk achter mijn ogen. Die trilling in mijn borst. Die fluistering in mijn hoofd.

De klok sprak. Niet met woorden. Maar met ritme. Met licht. Met tijd.

En ik begreep haar.

Ze was gewond. Ze was gevlucht. Ze werd achtervolgd. Ze had ons nodig.

Ik zette een stap naar voren. De tijdstroom golfde onder mijn voet, alsof ze mij herkende.

“ANDREAS,” zei ik. “Volg mij.”

De zusters kwamen naast me staan. Bram achter mij. Jaak naast hem.

Louis en Karel bleven op afstand, maar ik voelde hun aanwezigheid als koude schaduwen in een wereld zonder licht.

Ik keek naar de klok. Naar het pulserende licht. Naar de scheur die steeds breder werd.

En toen stapte ik erin.

Het voelde niet als lopen. Niet als vallen. Niet als vliegen.

Het voelde als... loslaten.

De tijdstroom trok mij mee. Mijn lichaam werd licht. Mijn gedachten werden helder. Mijn ogen zagen kleuren die niet bestonden.

Achter mij hoorde ik de stemmen van de anderen. Bram die iets riep over patronen. Jaak die probeerde de grond te vinden. Stefanie die de klok probeerde te kalmeren. Annie die schaduwen brak. Ursula die digitale pulsen ving.

En verderop... Louis en Karel. Hun stemmen koud. Hun intenties donker.

De tijdstroom werd sneller. De kleuren feller. De lucht dunner.

En toen... stopte alles.

Ik stond. Op grond. Echte grond. Zand. Warm. Levend.

De lucht was blauw. Maar niet ons blauw. Een dieper blauw. Een ouder blauw.

De zon hing laag. Maar niet onze zon. Een jongere zon. Een feller licht.

En voor ons... een landschap dat ik nooit eerder had gezien.

Geen gebouwen. Geen wegen. Geen haven. Geen stadhuis.

Alleen natuur. Oer. Ruw. Ongetemd.

Zuster Stefanie keek om zich heen. “Waar zijn we?” fluisterde ze.

Bram slikte. “Niet wanneer,” zei hij. “Maar *wanneer*.”

Jaak knielde neer en legde zijn hand op het zand. Zijn ogen werden groot.

“Dit is... oud,” zei hij. “Heel oud.”

Zuster Ursula keek naar haar telefoon. Het scherm was zwart. Niet kapot. Gewoon... tijdloos.

“Er is geen digitale tijd hier,” zei ze. “Geen seconde. Geen ritme.”

Zuster Annie keek naar mij. “De klok heeft ons teruggebracht,” zei ze. “Ver. Heel ver.”

Louis en Karel stonden achter ons. Hun ogen groot. Hun gezichten bleek.

“De oertijd,” fluisterde Louis. “Ze heeft ons naar de oertijd gebracht.”

Karel grijnsde. “Perfect.”

Ik keek naar de klok. Ze hing boven het zand, pulserend, trillend, levend.

En ik wist het.

Dit was geen toevallige sprong. Dit was een boodschap. Een waarschuwing. Een begin.

De klok had ons naar het verleden gebracht.

En de jacht ging verder.

HOOFDSTUK 13 — De Oertijd Ontwaakt

De zon hing laag boven de tijdloze vlakte die nu zand, rotsen en oeroude lucht was geworden. De warmte voelde anders dan in Terneuzen. Dieper. Rauwer. Alsof de zon nog moest leren hoe ze moest schijnen.

Ik keek om me heen. Geen gebouwen. Geen wegen. Geen haven. Geen stadhuis.

Alleen natuur. Oer. Ongetemd. Levend.

De klok hing boven het zand, pulserend als een hart dat te snel sloeg. Ze was nerveus. Bang. Maar ook... doelgericht.

Zuster Stefanie legde haar hand op haar borst. “Ze heeft ons hierheen gebracht,” fluisterde ze. “Niet om te vluchten. Om iets te tonen.”

Bram keek naar de horizon. “De patronen zijn anders,” zei hij. “Dit is geen willekeurige sprong. Dit is een tijdlaag die ze bewust heeft gekozen.”

Jaak knielde neer en legde zijn hand op het zand. Zijn ogen werden groot. “De grond leeft,” zei hij. “Ze herkent ons. Ze... reageert.”

Zuster Annie snoof. “De schaduwen zijn vreemd,” zei ze. “Ze bewegen te traag. Alsof ze nog moeten leren hoe tijd werkt.”

Zuster Ursula keek naar haar telefoon. Het scherm bleef zwart. “Geen digitale tijd,” zei ze. “Geen ritme. Geen seconde. We staan in een wereld vóór tijd.”

Louis en Karel stonden achter ons. Hun gezichten waren bleek. Hun ogen groot.

Louis keek naar de klok alsof hij haar wilde grijpen. “Dit is het begin,” zei hij. “De eerste tijdlaag. De bron.”

Karel grijnsde. “En wij gaan haar openen.”

Ik voelde het. Die druk achter mijn ogen. Die trilling in mijn borst. Die fluistering in mijn hoofd.

De klok sprak. Niet met woorden. Maar met ritme. Met licht. Met tijd.

En ik begreep haar.

Ze had ons hierheen gebracht omdat dit de plek was waar **tijd geboren werd**. De plek waar de eerste seconde ooit ontstond. De plek waar de wereld nog niet wist dat ze tijd zou krijgen.

En toen gebeurde het.

Een trilling. Heel zacht. Heel diep. Door het zand. Door de lucht. Door ons.

De grond bewoog. Niet fysiek. Maar... tijdelijk.

Alsof de aarde een ademhaling had.

Bram keek naar mij. “Dit is een tijdadem,” zei hij. “De wereld ademt tijd in. En uit.”

Jaak sprong achteruit. “De grond wordt jonger,” zei hij. “En dan weer ouder.”

Zuster Stefanie greep mijn arm. “Ze toont ons iets,” fluisterde ze. “De klok. Ze wil dat we zien hoe tijd begon.”

Zuster Annie keek naar de horizon. “En iets komt dichterbij,” zei ze. “Iets groots.”

Zuster Ursula draaide haar hoofd. “Luister,” zei ze.

We luisterden.

En toen hoorden we het.

Een lage brom. Een diepe toon. Een geluid dat niet bij dieren hoorde. Niet bij wind. Niet bij aarde.

Een geluid dat bij **tijd** hoorde.

Louis’ gezicht verstarde. Karel stopte met grijnzen.

“Wat is dat?” vroeg Louis — maar zijn stem trilde.

Ik wist het.

Het was geen dier. Geen mens. Geen natuur.

Het was een **tijdwezen**.

Een entiteit die alleen bestaat in de oertijd. Een bewaker van de eerste seconde. Een wezen dat de klok had opgeroepen.

En het kwam naar ons toe.

De grond trilde harder. De lucht werd dikker. Het licht werd feller.

De klok pulseerde als een hart dat op het punt stond te barsten.

En toen... kwam het wezen uit de horizon.

Groot. Oud. Tijdloos.

En het keek recht naar mij.

HOOFDSTUK 14 — Het Tijdwezen

Het kwam uit de horizon alsof het niet liep, maar **verschoof**. Niet door ruimte. Door tijd.

Een silhouet dat eerst klein leek, dan groot, dan weer klein — alsof het nog moest beslissen in welke tijdlaag het wilde bestaan. De lucht trilde om hem heen. Het zand golfde onder zijn voeten. De zon leek even te twifelen of ze moest schijnen of doven.